

הצבון הישראלי לגופיקה שיפוטית

נפתחים קורסים חדשים
גופיקה, שלב א'
ציור אופנה

פרטים והרשמה מ"ט בבקר עד 8 בערב

מרנז

להשתלחות

מקצועית ותיכונת

חיפה ביאליק 17
ירושלים יפו 33, בית יואל
תל-אביב דרום אלנבי 76
תל-אביב צפון דיזנגוף 86

מכון ישראלי להנשרות טכנאים

החודש

נפתחים קורסים חדשים
שרטוט בנין
שרטוט מכונות
ארכיטקטורה ועיצוב פנים

פרטים והרשמה מ"ט בבקר עד 8 בערב

מרנז

להשתלחות

מקצועית ותיכונת

חיפה ביאליק 17
ירושלים יפו 33, בית יואל
תל-אביב דרום אלנבי 76
תל-אביב צפון דיזנגוף 86

מכון ישראלי להנשרות טכנאים

נפתח קורס חדש
רדיו - אלקטרוניקה

פרטים והרשמה מ"ט בבקר עד 8 בערב

מרנז

להשתלחות

מקצועית ותיכונת

חיפה ביאליק 17
ירושלים יפו 33, בית יואל
תל-אביב דרום אלנבי 76
תל-אביב צפון דיזנגוף 86

אולם בשעה עשר עדיין לא התחילה ה-
תוכנית שנקבעה לתשע. הקהל היה עצבני.
אבל או הופיעה באולם זיוה רודן, ה-
יישבה בשורה הראשונה, ולאף אחד כבר
לא היה איכפת יותר האחר. שני סרטים
לבנים, סימלה המסחרי של זיוה, היו צמוד-
דים לכל אחת מאונייה. השימלה, לעומת
זאת, היתה סולידית יותר - שחורה, אבל
מי שם לב. ערימות מעריצים זנחו את
המושבים שלהם, כשהם טסים לשורה הרא-
שונה - לראות את הזיוה ולמות, אולי.
אלא שהיא היתה קרובה לזה הרבה יותר
מהם. ולולא מלווה האישי, עיטור גלביני,
כתב עולם הקולנוע, שבאכירות סיכנ למענה
את חליפת-הערב שלו, יתכן שהפינאלה היה
פחות עליו. טילפני למחלת לעיטור, כשאני
שואלת מודאגת אם הוא פצוע קשה.
"שטויות, אני רגיל ללחץ כוכבות גדו-
לות עוד מהימים שלי בקאן. בפאריס זה
היה קורה לי ערב ערב. אני עדיין זוכר
טוב מאד את אינגריד ברגמן וספיה לורן
במצב דומה לשל זיוה. גם עליהן איים
קהל מעריצים. אבל מניסיוני אני יכול
להעיר, ששמללות אינן נקרעות בהתקלויות
כאלו. גם כזה קורה רק לגיין מנספילר.
אבל זה הרי קורה לה גם כשהיא לבד."
מלחה של הכוכבת נישאל אם אינו סבור
גם הוא שהיתה זו רשלנות פושעת מצידו
להביא אותה לקולנוע בלי לנקוט מראש
באמצעי ביטחון.

הוא כפר באשמה. "פשוט לא תיארתי לי
שמחכים לה מעריצים. לו הייתי יודע זאת
מראש, הייתי דואג לליווי משטרה מתאים.
איך שלא יהיה, באנו, ליתר ביטחון, באיחור
של שעה, כדי שנוכל לחמוק בחשיכה למקר-
מות שלנו. האם זו אשמתנו שכאשר באנו
התכנית עדיין לא התחילה? האם זו אשמתנו
אם הקהל מכיר אותנו? שמעתי אותו קורא
ברור: "הנה גימל עיטור וזיוה!"
"מה היה קו ההגנה שלך ברגע שראית
את ההמונים קרבים?"
"נסיגה. קודם כל הזרת את זיוה שלא
תחלק כאן אוטוגרפים כמו שעשתה יום
קודם בשוק אמהות עובדות בחיפה, מפני
שה רק יחמיר את המצב. אחר כך ערכתי
מועצה מלחמתית עם עצמי, בה הבעייה ה-
עיקרית היתה: כיצד להשאיר בחיים? קמתי,
סוככתי עליה, כשהגב שלי מופנה למעבר -
שם עמדה שורת המוחץ של האויב. זיוה
הרגישה נהדר. היא חיכה מאושרת. אבל
זה אני שחשפתי את הצביטות מאחור."
"היית מוכרח להקריב את עצמך?"

"לא היתה לי ברירה. סוף סוף אני
פיתיתי אותה לבוא. לא הייתי מעוניין שתה-
רג באשמתני. שמעתי בחלל קריאת: "מה
עם ג'ורג' מונטגומרי? קרי גראנט? תורג'י
מן? אבל אני לא חושב שזיוה נפגעה מזה.
היא נפגעה באמת ברגע שאחד הסדרנים
דרך לה על הרגל. היא ביקשה שנחזור
למלון אבל אני הצעתי לה לעלות על
הכסא ולעבור לשורה השנייה הבטוחה יותר.
לא בא בחשבון, היא אמרה. היא לבשה
גרבי צמר שחורות מפני שלא הספיקה ל-
התלבש, והתביישה להראות אותן למעריצים.
כמוכן שלא היתה לה ברירה. היא נכנעה,
אחר-כך עלתה על הכסא ועברה לשורה
השנייה. המעבר הזה עלה ביוקר לאמרגן:
250 לירות. מפני שהעקבים שלה ניקבו
את ריפוד המושבים. הנוק שלי הסתכם
במכנסיים קרועות. בינתיים הגיעה תגבורת
משטרתית. שוטר אחד התנפל על זיוה ו'
צעק: "גברת, מה את עושה פה שערוריות?"
אבל כשהסבירו לו, שהוא עומד לפני זיוה
רודן, הוא התנצל. ואמר שלא הכיר אותה
ברגע הראשון."

משטרת ישראל הצליחה לבסוף לפזר את
האויב האוהב. האורות כבו, הטיילים ניגנו
פראנץ ליסט טוויסט, ומעריץ אלמוני הביא
בחשאי מחלץ פקקים ובקבוק קוניאק לגברת
רודן. כעבור עשרים דקות מאו תחילת ה-
תכנית, וכשהבקבוק היה ריק, עזבו הכוכבת
והכתב את האולם: "הפעם כבר לא היינו
טיפשים כל כך. דרשנו ליחי משטרתית עד
הדלת. אבל דווקא הפעם אף אחד מהקהל לא
שם לב אלינו."

"מה היתה תגובתה של הכוכבת על כל
העניין?"
"אין לי ספקות שזו היתה חתימה נהדרת
עבורה. זה הזכיר לה את ההתקלויות
סביב מרילין מונרו. לדעתי זו הפעם הרא-
שונה בעולם שכוכבת ישראלית התקבלה
בהתלהבות כזאת. אני בטוח שהיא מאחלת
לעצמה את אותו הברך גם בפריס."

"מדוע בכלל לקחת את זיוה לטחיסט?"
"מדוע לא? אם מרילין דיטריך יכלה
עכשיו להרשות לעצמה לשבת בהופעה של
גיני הולדיי ועוד בשורה הראשונה, למה
שיוה לא?
שוכנעתי על המקום."

על ארבע בנות. רק שתהינה נחמדות ולא
תהיינה להן צורה של סנק. התנאי ה-
אחרון: לגור במרכז הארץ.

על ארבע בנות. רק שתהינה נחמדות ולא
תהיינה להן צורה של סנק. התנאי ה-
אחרון: לגור במרכז הארץ.

★ ★ ★ האנטי פכו יסט

(6/1319) הירושלמי מרגיש שיש לו המון
מה למכור על הנושא שהוא מכנה: "נשים
בעירומן ובערמוניות". אף אחד לא מכריח
אתכם לקנות:

● האשה היא קלת דעת, קלת לשון,
קלת גיל, וקלת משקל.

● לו תעמוד בפני האשה הבחירה
בין גבר גבה קומה ורחב כתפיים ללא
פרוטה בכיסו, לבין גבר רב מיליונר שלא
יפוי לו, לא גובה ולא רוחב כתפיים, תיפול
בחירתה על האחרון. וזה על מנת לזכות
בכספו כדי שתוכל להתלבש כמלכה על-מנת
להקסים גברים רחבי כתפיים שתוכל לזכות
בהם.

● כה רבה תשוקתה לגבר עד כי אין
היא מוכנה ללדת ילדים מחשש שתאבד את
גיורתה.

● המרטיט אצל האשה הוא גופה. מ'
יפי הפנים אפשר רק להתפעל.

● חלומם של אמני האופנה הוא ל'
כסות את גוף האשה כך שתראה כעירומה.

● אשה שטוחת-חזה בולטת בדברים
אחרים.

★ ★ ★ והמשורר

(7/1319): "אני גלמוד ואין לי איש /
בכל עמק הבכא... / אם רצוי לך חבר
נאמן, / אינך מסתכלת בקנקן / את קול-
מוטק הרימי חיש, / כתבי לי והיי ברוכה."

..הייתי מלווה אישי של זיוה רודן

זינוק הבכורה הראשון של הטיילים הת'
רחש, כידוע לציבור חובבי האמנות, באולם
קולנוע תל-אביב, באיחור של שעה ובערב
גשום מאד. ברחבת הכניסה ארעו התפרצו-
יות היסטוריות של שחרי מוסיקה בת-זמננו
שאימו לשבור את דלתות הזכוכית, אם
ימשיכו לתת להם לחכות בגשם. כולם, פרט
לכמה מוזמנים יוצאי דופן, לבשו מכנסי
צינור שהתאימו יפה למוג האחר הדולף,
ושילמו חמש לירות כרטיס.

מסתבר, שהטיילים נושאי הראש האטומי
היו טעונים בסך הכל בטיאן-טי פשוט
ומאכזב. המתודי-טחיסט, התשובה האנגלית
הקריה לטיחט האמריקאי, הצליח בקושי
לחמם מסכן קטן אחד שנולקח מייד שלל
למשטרה. אלפיים טיפשיערה אחרים האוינו
בצייתנות מופתית, עד סוף התוכנית בחצות,
ולפעמים הואילו למחוא-כפיים.

אולי, לירושלים. כנראה שתולדות התיא'
טרון ארוכים, והיא לא מעוניינת לדעת
מה קרה איתם בסוף. כל נעה בגילה
שואפת למשהו. אך היא מפחדת לשי-
אוף. מפני שאין לי כישרון מיוחד:
לא לצייר, לרקוד, לשר, לשחק ולכתוב.
אני לא רוצה להיות מורה, ואני גם
שונאת פסיכולוגיה. אז מה נותר לה
לעשות בחיים?

יש לכם להציע לה משהו?